

Варто зазначити, що три держави, які сьогодні активно співпрацюють у формі Веймарського трикутника, відіграють важливу роль на європейському континенті. Розвиток відносин між цими державами становить основу для зміцнення не тільки тристороннього співробітництва, а є невід'ємним елементом стабільної та мирної Європи.

Таким чином, сучасні військово-політичні контакти Польщі з Францією характеризуються позитивною динамікою та активним діалогом. Обидві держави докладають чимало зусиль для подальшого розвитку співробітництва в цій сфері як на двосторонньому, так і багатосторонньому рівнях.

Список використаних джерел:

1. Aktualności / Najnowsze – Polsko-francuskie rozmowy o wzmocnieniu współpracy [Zasób elektroniczny]. – Tryb dostępu: <http://mon.gov.pl/aktualnosci/artukul/najnowsze/2014-03-20-wizyta-ministra-obrony-francji-w-warszawie--/>. – Назва на екрані.
2. Deklaracja Francusko-Polskiego Szczytu w sprawie bezpieczeństwa i obrony od 5 listopada 2009 r. [Zasób elektroniczny]. – Tryb dostępu: <https://www.msz.gov.pl/resource/193d3e4d-22e0-4af2-b382-4d6a2c0c7ba0>. – Назва на екрані.
3. Deklaracja Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej i Prezydenta Republiki Francuskiej o polsko-francuskim partnerstwie strategicznym [Zasób elektroniczny]. – Tryb dostępu: https://www.prezydent.pl/download/gfx/prezydent/pl/defaultaktualnosci/148/358/1/deklaracja_wers_ja-polska.pdf. – Назва на екрані.
4. Ministrowie obrony Polski i Francji w Malborku – Lotnicza Polska [Zasób elektroniczny]. – Tryb dostępu: <http://lotniczapolska.pl/Ministrowie-obrony-Polski-i-Francji-w-Malborku,35232>. – Назва на екрані.
5. Rola Polski w obronie europejskiej [Tekst] // Dossier Irsem. – Warszawa, 2014. – 47 s.
6. Szef MON: Polska i Francja chcą wzmocnić współpracę w obronie powietrznej [Zasób elektroniczny]. – Tryb dostępu: <http://dlapilota.pl/wiadomosci/pap/szef-mon-polska-i-francja-chca-wzmocnic-wspolprace-w-obronie-powietrznej>. – Назва на екрані.
7. Umowa między Rządem Rzeczypospolitej Polskiej a Rządem Republiki Francuskiej o współpracy w dziedzinie obronności od 4 kwietnia 2002 r. [Zasób elektroniczny]. – Tryb dostępu: <http://www.traktaty.msz.gov.pl/fd.aspx?f=P0000007027.pdf>. – Назва на екрані.
8. Współczesne stosunki polsko-francuskie [Zasób elektroniczny]. – Tryb dostępu: http://www.sciaga.pl/tekst/42085-43-wspolczesne_stosunki_polsko_francuskie. – Назва на екрані.

Надобних О.О.

студентка;

Маскевич О.Л.

старший викладач,

Вінницький торговельно-економічний інститут

Київського національного торговельно-економічного університету

МІСЦЕ ПОЛІТИЧНОЇ КУЛЬТУРИ В ЖИТТІ УКРАЇНЦІВ

Від політичної культури людей вирішальною мірою залежать характер і напрями політичного процесу, стабільність і демократизм політичної системи суспільства. Саме цими критеріями вимірюється її зрілість. Чим вища політична культура, тим вужчою є сфера політичної контркультури, яка

суперечить домінуючим позитивним політичним і демократичним цінностям і виконує дестабілізуючу роль [5, с. 308].

Наукові розробки присвячені цій темі досліджують зарубіжні вчені – Р. Інглхарт, Г. Йонас, М. Нордберг, Т. Кузьо, а в Україні – В. Дем'яненко, В. Денисенко, В. Іщук, К. Кантор, С. Катаєв, І. Кресіна, В. Крисаченко, Л. Нагорна, Ю. Римаренко, І. Семененко.

У сучасній Україні відбувається процес переплавки елементів різних політично роз'єднаних регіональних субкультур в єдину поліструктурну одиницю – політичну культуру українського народу, яка повинна характеризуватися саме як громадянська політична культура, бо саме вона забезпечує стабільний розвиток українського соціуму на шляху утвердження демократії та створення правової соціальної держави з розвиненим громадянським товариством. Питання державного розвитку в Україні сьогодні безпосередньо залежать від рівня політичної культури різних верств населення, суспільства в цілому [4].

Українська політична культура успадкувала елементи різних політичних культур, що було спричинене також специфікою геополітичного становища України. Наша держава – не лише одна з найбільших країн Європи, а й поліетнічна держава. На її території мешкають представники 134 національностей і народностей. Серед українців протягом століть склалися різні етнографічні групи, які мають певні відмінності в культурі, побуті, мові. Серед них найбільш відомі горяни (гуцули, лемки, бойки), які постійно проживають у західноукраїнських областях, а також (поліщуки, пінчуки, литвини, русини) – в районах Українського полісся [1]. Така різноманітність етносів у нашій державі пояснює різні погляди на одну і ту саму проблему, як наприклад перспектива вступу України в ЄС (Рис. 1).

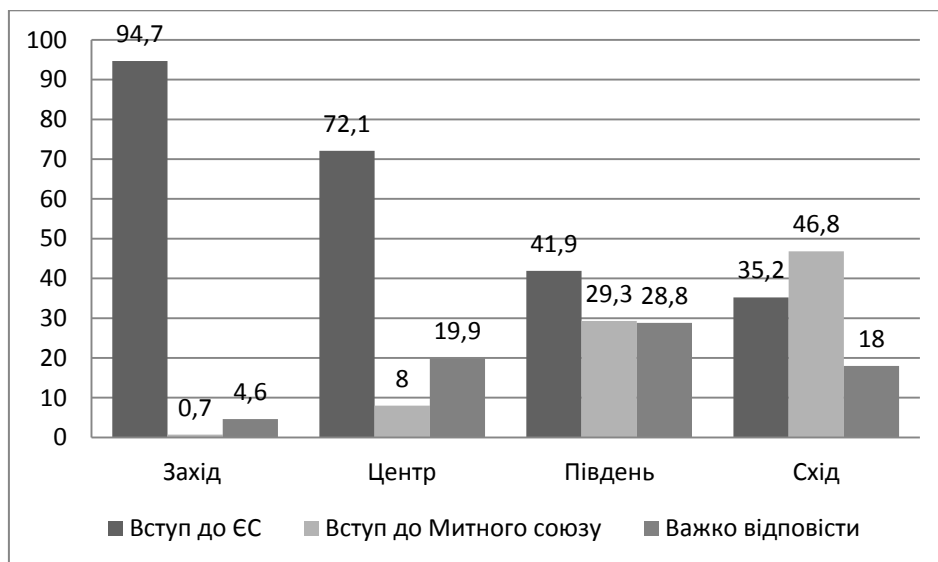

Рис. 1. Регіональний розподіл українців за вибором інтеграційного об'єднання в червні 2014 р.

Джерело: [6]

Як бачимо, Захід і Схід мають різні точки зору. Зумовлене це тим, що східні області територіально розміщені ближче, а тому населення там більше російськомовного.

Особливості політичної культури в умовах сучасної України: заідеологізованість мислення, непримиренність будь-яких нетрадиційних поглядів; низька компетентність в управлінні справами суспільства та держави; правовий нігілізм; нерозвиненість громадянських позицій; недостатньо розвинутий індивідуалізм; підданські відносини до будь-якого центру реальної влади.

Сучасній Україні загалом властива прихильність до західноєвропейських політичних цінностей, але помітними є риси ментальності та культури східних народів, зокрема орієнтація на харизматичних лідерів, етатизм, патерналізм, підпорядкованість церкви державі [3]. Результатом таких прихильностей є дані таблиці 1.

Таблиця 1

Регіональний розподіл українців за приналежністю до європейців у травні 2014 р.

	Захід	Центр	Південь	Схід	Донбас
Безумовно, так	23,1	8	11,4	4,6	2,8
Скоріше, так	35,8	34,7	26,2	23,9	8,2
Скоріше, ні	25,5	29,6	26,7	30,7	26,8
Безумовно, ні	6,1	17,7	23,8	32,6	55,2
Важко відповісти	9,5	10,6	11,9	8,2	6,9

Джерело: [6]

Як видно з даних, населення Донбасу категорично не відносять себе до європейців, на відміну від Заходу і Центру.

Щоб зрозуміти зміст і тип політичної культури в Україні, використаємо схему аналізу психологічних властивостей соціумів. Згідно з таким підходом, Україні властива інтровертна риса культури, що передовсім виявляється в українському традиціоналізмі як у побуті, так і в політиці. Зокрема, що стосується політики, то український соціум не готовий до швидких і радикальних політичних змін і тому реформи в Україні проходять значно повільніше, ніж в інших посткомуністичних країнах.

Інтровертність виявляється ще й у тому, що українці більше тяжіють до малих (родина, братство, громада), ніж до великих (партії, загальнореспубліканські організації) груп. Це добре ілюструють спалахи державного і партійного регіоналізму, коли керівні чиновники на угоду регіональним інтересам проводять лінію, що виразно контрастує із загальнонаціональною (Рис. 2).

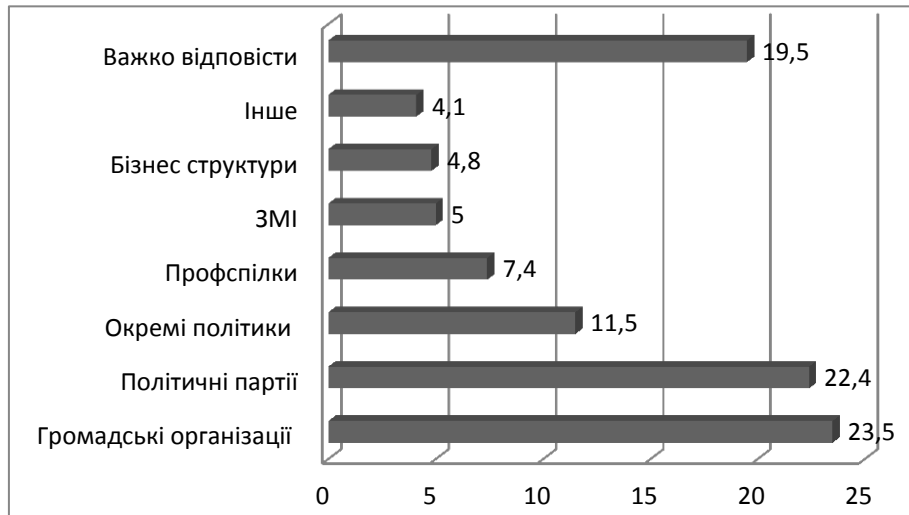

Рис. 2. Розподіл українців за вибором структури, що представляє інтереси держави в червні 2014 р.

Джерело: [6]

Якщо розглядати українську політичну культуру у вимірі раціонально-ірраціональному, то вона здебільшого є ірраціональною, оскільки в українському суспільстві слабо розвинена нормативність поведінки. Українці не звикли суворо дотримуватися моральних і правових норм, а тому твердий порядок у інших народів (зокрема, англосаксів і німців) вони сприймають як черствість або недружелюбність. Ця риса сьогодні спостерігається на всіх рівнях політичного життя.

Чи не найголовнішою проблемою сьогодні є те, що соціальні норми на догоду груповим інтересам ігноруються законодавцями, управлінцями високого державного рангу, партійними лідерами і пересічними громадянами. Хоча ідея соціального порядку є пріоритетною у масовій свідомості, проте її реалізація розглядається як виняткова прерогатива державних органів, а не як здатність громадян внутрішньо організуватися і жити згідно з випробуваними світовою цивілізаційною практикою соціальними нормами.

Ірраціональність української політичної культури виявляється ще у тому, що діяльність політиків оцінюється не за шкалою її практичної результативності, професійної здатності, а за моральними і психологічними критеріями: справедливий – несправедливий, чесний – нечесний, мужній – боязкий. Таке сприйняття образу політика створює сприятливий ґрунт для політичного шахрайства [2].

Висновки. Отже, реформування політичної, правової, економічної і духовно-культурної сфер створить основу для формування в Україні сучасної політичної культури та вирішить низку проблем політичного характеру. Специфіка суспільно-політичного розвитку України обумовлена особливостями як менталітету, так і попереднього багатого історичного розвитку. В силу цього фактору і обумовлена різноманітність регіонального розподілу українців у поглядах на різні ситуації в Україні.

Список використаних джерел:

1. Анісімович-Шевчук О. Роль етнотуризму у формуванні політичної культури українського суспільства / О. Анісімович-Шевчук; // Освіта регіону, 2013. – № 3. – С. 56-60.

2. Політична культура [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.100balov.com/predmet/politolog/pol1/p11.php>
3. Політична культура сучасної України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.info-library.com.ua/books-text-912.html>
4. Політична культура українців у XXI столітті [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.repository.hneu.edu.ua/jspui/bitstream.pdf>
5. Політологія: Підручник для студентів вищих навчальних закладів / За ред. О.В. Бабкіної, В.П. Горбатенка. – К.: Видавничий центр «Академія», 2003. – 528 с.
6. Центр Разумкова [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://razumkov.org.ua/ukr/polls.php>

Ревуцька Л.А., Бучинська Я.В.

студентки,

Науковий керівник: Маскевич О.Л.

старший викладач,

Вінницький торговельно-економічний інститут

Київського національного торговельно-економічного університету

РОЛЬ ПОЛІТИЧНИХ ІНСТИТУТІВ У ПРОТИДІІ КОРУПЦІЇ В УКРАЇНІ

На сьогодні політичний процес в Україні, на думку окремих фахівців, за своєю характеристикою є ближчим до країн третього світу, ніж до західноєвропейських країн. Для такого процесу характерними ознаками є корумпованість, неефективність державної влади і малопомітними є ознаки демократії і свободи особистості, які б забезпечили політичну і соціальну стабільність в державі.

У наукових працях зустрічаються різні підходи до оцінки зв'язку політики і корупції, але нерозривність влади і корупції констатується більшістю аналітиків [3, с. 22].

Висвітленню різних проблем протидії корупції присвячено наукові роботи таких вітчизняних вчених, як Л. І. Аркуша, Д. Г. Заброда, М. І. Камлик, О. М. Костенко, В. С. Лукомський, М. І. Мельник, Є. В. Невмержицький, С. С. Рогульський, А. О. Сафоненко, С. А. Шалгунова.

Аналізуючи норми сучасного законодавства, слід підкреслити, що в ньому недостатньо реалізовано інститут політичної відповідальності за корупційні дії політичних діячів, що певним чином знижує ефективність антикорупційної діяльності в цілому [1, с. 70].

Зараз українське суспільство потребує системної модернізації, адже в умовах сучасного оновлення суспільства політичні реформи не підкріплюються економічними, а процес демократизації зводиться до свободи говорити. Цьому може сприяти залучення до громадського життя політичних партій, громадських організацій. В соціально-політичному розумінні корупція давно сприймається як критерій зрілості, активності діючого громадянського суспільства. Громадський контроль може здійснюватись через парламенти, органи самоуправління, ЗМІ, громадські організації, за допомогою яких підвищується контроль за діяльністю державних управлінських структур, підвищується авторитет довіри по відношенню до уряду, парламенту.